

Calen ajudes oficials

Josep M. FIGUERES

Arran la celebració de la «Setmana de Prensa Catalana» feta al Palau Mornau de Xarxa Cultural, consistent en un cicle de conferències sobre el diari «Avui» (J. Maluquer), l'humor a la premsa catalana (Lluís Solà i Dachs) i la premsa catalana, ara, per Jo mateix, així com una exposició amb una mostra de publicacions actuals i el col·loqui final sobre el futur de la premsa amb la participació de Josep Faulí, Josep M. Cadena i Eugeni Giral, essent el moderador qui signa, ha permès de reflexionar públicament sobre el temps de crisi i penúria de la premsa catalana, així com de les solucions que calen per a la seva consolidació i manteniment.

Es coneguda la situació general del ram periodístic, així com la situació deficitària de la premsa diària barcelonina; també les dificultats amb la qual topen les publicacions fetes a comarques o bé que són d'una temàtica especialitzada i usen el català com a mitjà d'expressió. Tant a les conferències com al

col·loqui han sorgit les connotacions prèvies al tema, que es poden resumir tot dient que fins que no sigui un fet absolut la catalanització de la nostra societat no estarà salvada la premsa, i això passa per l'ús oficial i públic del català, l'ensenyament massiu, obligatori, constant, el domini dels grans mitjans de comunicació de masses, etcètera. Atesa la problemàtica, doncs, resta clar que el panorama no és massa afalagador.

Cal considerar, però, que la premsa és un dels mitjans de comunicació de masses que ha de catalanitzar la societat, i si ella mateixa no es pot mantenir, com contribuirà a catalanitzar-la? A més potser caldrà dir el valor essencial a nivell de formació cultural, social i polític que té la premsa. I també l'imprescindible que és com a eina de consolidació del llenguatge quan no d'aprenentatge.

Raons totes elles de pes com per a permetre pensar que els propers polítics catalans que tindran el poder real efectuaran els estudis pertinents, demana-

ran les col·laboracions necessàries... i realitzaran una labor bàsica com serà mantenir la veu de Catalunya amb vida col·lectiva. No cal dir com se'n beneficiaran ells mateixos ni els rèdits que suposarà per a l'Administració catalana disposar d'una xarxa informativa d'envergadura que a nivell local o comarcal sigui un portaveu de la comunitat. No tot ha de ser la televisió per a informar i l'enquesta Gallup per a saber les necessitats de cada àrea geogràfica concreta.

I si es pot disposar de les quatre o cinc-centes publicacions catalanes consolidades, molt guanyarà la nostra societat. El camí de solucions, apuntat també dins l'acte que encapçala la present nota, és ben simple, passa per una via oficial i multiplica els efectes en no actuar només sobre els editors de premsa sinó sobre els lectors. Es tracta d'aconseguir que els poders públics subvencionin una quantitat determinada de publicacions que pel seu interès —local o comarcal, eru-

dit, científic o de divulgació— d'estar presents en una biblioteca o entitat. Fer, doncs, centenars de subscripcions a una relació estudiada de biblioteques o centres és una acció que sense tenir, «a priori», gran transcendència, arreu on són els centres oficials subvencionats criuen les biblioteques i els seus tants on hi ha un contacte habitual dels seus socis, a les principals revistes, motiva que s'obtinga una ajuda ferma i qui sap quina decisiva a les revistes catalanes que es belluguen amb el fang fonèdic de l'existència i la no existència.

Fem que els polítics siguin uns bons administradors i que din institucionalment amb mesures pràctiques i no subvencions esporàdiques a la nostra premsa. El camí és elementar i fructífer. El crit que s'ha llançat des de Xarxa Cultural és prou d'emergència com per a actuar en conseqüència.